

București, 21 august 2025

În atenția:

Domnului Ilie Bolojan
Prim-Ministru
Guvernul României

Domnului Alexandru Nazare
Ministru
Ministerul Finanțelor Publice

Page | 1

Ref: Proiect de lege pentru modificarea și completarea unor acte normative (14 august 2025)

Stimate domnule Bolojan,
Stimate domnule Nazare,

În numele Camerei de Comerț Americane în România (AmCham România), prin Comitetul de Fiscalitate, dorim să vă transmitem punctul de vedere al comunității de afaceri pe care o reprezentăm asupra proiectului de lege publicat în transparență decizională pe site-ul Ministerului de Finanțe pe 14 august și care aduce modificări importante Codului Fiscal.

În primul rând, **salutăm inițiativa Ministerului Finanțelor de eliminare a impozitului minim pe cifra de afaceri (IMCA)**, care reprezintă de departe **cea mai importantă realizare a acestui proiect legislativ și îndeplinește unul dintre obiectivele centrale urmărite de AmCham România în ultimii ani**. Considerăm că renunțarea la IMCA constituie chiar substanța actualului pachet fiscal, fiind o condiție esențială pentru restabilirea unui cadru competitiv și predictibil pentru mediul de afaceri. IMCA a fost o formă de fiscalitate disproporționată, cu impact direct asupra inflației, concurenței și prețurilor pentru consumatorii finali. Aplicându-se în cascadă pe aceleași fluxuri economice, IMCA a constituit cea mai nefastă carte de vizită pe harta investițională a României din ultimii ani, cu numeroase efecte detrimental: fragmentarea artificială a afacerilor, relocarea operațiunilor către jurisdicții mai stabile fiscal și dificultatea justificării acestora în fața sediilor centrale ale investitorilor internaționali. În contextul în care România concurează pentru investiții regionale, menținerea unui astfel de impozit ar fi continuat să afecteze atractivitatea țării și ar fi perpetuat percepția de jurisdicție fiscală neprietenosă, inclusiv în relația bilaterală România–SUA. Prin urmare, considerăm că **eliminarea IMCA transmite un semnal pozitiv investitorilor**, contribuie la reconstruirea competitivității fiscale a României și demonstrează deschiderea autorităților către un dialog real și responsabil cu mediul de afaceri.

Pe de altă parte, am luat notă cu preocupare de referințele frecvente la conceptul de „externalizare a profitului”, inclusiv în documente oficiale (precum nota explicativă a acestui proiect de lege sau solicitările recente de informații privind cheltuielile cu afiliații și terții). În forma în care sunt făcute, acestea pot fi percepute ca o acuzație implicită la adresa companiilor multinaționale, sugerând că acestea ar eluda plata impozitelor în România, într-un mod generalizat și sistemic. O astfel de percepție riscă să afecteze climatul investițional și încrederea companiilor care operează conform legislației din România. Experiența din teren arată că, în numeroase cazuri, practicile fiscale ale companiilor multinaționale au fost validate atât prin

inspecții ANAF, cât și în instanțele de judecată. Poziția AmCham România a fost, în mod constant, favorabilă aplicării controalelor acolo unde există suspiciuni și sancționării celor care încalcă legea – o soluție legitimă și eficientă, spre deosebire de generalizări. Atribuirea nediferențiată a unor astfel de practici mediului investițional, fără o bază factuală solidă, poate diminua atractivitatea României ca destinație pentru proiecte strategice, afectând competitivitatea economiei. De aceea, o abordare echilibrată și bazată pe date este esențială pentru menținerea unui climat de cooperare și încredere între autorități și comunitatea de afaceri.

Având în vedere multitudinea de aspecte fiscale vizate de proiectul de lege, **am inclus în centralizatorul de amendamente care însoțește această scrisoare de înaintare o serie de propuneri punctuale** referitoare la unele prevederi fiscale aflate în proces de modificare legate de declararea inactivității persoanelor juridice, contractele de fideiusiune, obligativitatea persoanelor juridice de a deține un cont la o instituție de credit din România, cererile de modificare/menținere a deciziei de înlesnire la plată, etc.

Luând în calcul complexitatea fundamentelor fiscale și economice implicate, dorim să nuanțăm în cele ce urmează preocupările noastre cu **privire la noul articol 25¹ din Codul Fiscal**, care limitează **deductibilitatea cheltuielilor în relațiile cu entitățile afiliate**. În forma actuală, considerăm că acest articol nu ia în calcul o serie de efecte economice adverse și nu respecta principiile fundamentale ale dreptului fiscal internațional și ale acquis-ului comunitar. În primul rând, se generează riscul de dublă impunere pentru tranzacțiile între entități afiliate, contrar convențiilor de evitare a dublei impuneri la care România este parte și Liniilor Directoare OCDE privind prețurile de transfer. În al doilea rând, se introduce un regim fiscal nearmonizat cu directivele europene aplicabile (în special Directiva ATAD privind limitarea deductibilității dobânzilor și normele anti-BEPS), ceea ce poate conduce la un tratament fiscal discriminatoriu față de alte state membre. În al treilea rând, lipsa de aliniere la practicile internaționale recunoscute creează un risc semnificativ de neconformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, cu potențiale consecințe în procedurile de infringement. Nu în ultimul rând, articolul în cauză poate afecta semnificativ apetitul investițional pe piața românească.

Vă rugăm să aveți în vedere următoarele observații:

1. O mare parte din serviciile la care face referire articolul 25¹ nu ar putea fi procurate de la terți în condiții similare, beneficiind de avantajele unor structuri centralizate.

Serviciile de management prestate intra-grup sunt adaptate specificului subsidiarelor și esențiale pentru gestionarea clienților strategici internaționali. Aceste servicii nu pot fi replicate eficient de furnizori externi, din cauza lipsei de cunoaștere a operațiunilor grupului.

În cazul redevențelor, acestea se referă, de regulă, la dreptul de utilizare a mărcilor, proceselor de producție și know-how-ului deținut de grup. Proprietatea intelectuală aparține, în mod legal, titularului din grup și nu ar putea fi licențiată de un terț. Pentru ca o subsidiară să comercializeze produse în România sub o marcă internațională – lucru obișnuit în cazul bunurilor de larg consum – este obligatorie plata unei redevențe către titular. Limitarea deductibilității ar conduce, în majoritatea covârșitoare a cazurilor, la nedeductibilitate totală, afectând capacitatea de a introduce și distribui produse internaționale pe piața locală.

Mai mult, limitarea deductibilității fiscale a dobânzilor intra-grup la depășirea pragului de 3% creează o discriminare între contribuabilii care contactează finanțări de la entități independente (exceptate de la acest prag) și cei care obțin finanțări de la entități afiliate (cheltuieli care devin nedeductibile). Această abordare încalcă principiul neutralității fiscale, bazându-se exclusiv pe natura relației juridice dintre părți, fără a ține cont de substanța economică a tranzacției. Deși, teoretic, o subsidiară ar putea accesa finanțări de la terți, în practică, sistemul bancar nu poate satisface întotdeauna necesarul de finanțare intra-grup. Astfel, finanțarea centralizată la nivel de grup rămâne deseori singura opțiune viabilă pentru contribuabilii români

în implementarea planurilor de investiții, fiind o practică uzuală și acceptată de autoritățile fiscale la nivel internațional.

Subliniem că, în conformitate cu legislația privind prețurile de transfer și Liniile Directoare OECD, contribuabilii sunt obligați să demonstreze că tranzacțiile cu părțile afiliate respectă principiul valorii de piață. Impunerea unui prag de deductibilitate de 3% pentru tranzacții legitime, efectuate la valoarea de piață, reprezintă o măsură arbitrară, lipsită de fundament economic. În plus, în cazul în care tranzacțiile cu persoane afiliate nu respectă principiul valorii de piață, autoritățile fiscale dispun deja de instrumentele necesare pentru a efectua ajustări cu impact imediat asupra bazei impozabile.

Page | 3

2. Disproporționalitatea măsurilor propuse

Regula propusă are un caracter binar: depășirea pragului de 3% conduce automat la nedeductibilitatea integrală a cheltuielilor vizate către afiliați, indiferent de valoarea de piață sau de existența documentației justificative. Acest mecanism este disproporționat, cu atât mai mult cu cât, așa cum am arătat mai sus, pentru o parte semnificativă dintre aceste servicii, centralizarea acestora la nivel de grup conduce la beneficii din perspectiva eficientizării resurselor și a costurilor pe care subsidiarele locale le înregistrează, beneficii pe care nu le-ar putea înregistra prin contractarea descentralizată a acestora în relație cu entități terțe, aspect pe care suntem convinși că Ministerul Finanțelor îl cunoaște deja¹. În acest context, reglementarea propusă ridică semne de întrebare cu privire la intenția reală urmărită și la adecvarea acesteia în raport cu obiectivele declarate de politică fiscală.

Mai mult, dacă prestările de servicii sunt efectuate de afiliați din România, se ajunge în situația de a impozita 100% din venituri la nivelul prestatorului și, potențial de a nu permite deducere pentru cheltuieli la nivelul beneficiarului – aspect ce pune probleme semnificative de echitate a impunerii. Considerăm, astfel, ca se impune o abordare simetrică venituri/cheltuieli.

3. Posibile conflicte cu legislația și angajamentele internaționale

Prin natura sa, regula penalizează în mod special tranzacțiile cu entități afiliate nerezidente – tranzacții care, după cum am argumentat anterior, nu pot fi înlocuite cu servicii furnizate de terți locali. Această abordare poate fi interpretată drept o formă de discriminare indirectă.

De asemenea, mecanismul intră în contradicție cu principiul valorii de piață ("arm's length"), consacrat atât în legislația fiscală românească, cât și în standardele OCDE, la care România s-a angajat să adere. Codul de Conduită al UE privind prețurile de transfer recomandă evaluarea tranzacțiilor pe baza acestui principiu și nicidecum aplicarea unor limitări arbitrare, fără analiză economică individuală. Astfel, măsura propusă creează o situație evidentă de dublă impunere în contradicție cu art. 9 din convențiile de evitare a dublei impuneri și ale Codului de Conduită al UE care prevăd mecanisme pentru evitarea dublei impuneri din tranzacțiile intra-grup.

De altfel, în ultimii 15 ani (de la apariția BEPS), la nivel de OCDE și ulterior UE s-au introdus o serie de măsuri menite să contracareze practicile de erodare a bazei impozabile (e.g., DAC6, măsuri împotriva aranjamentelor hibride, ATAD (deductibilitatea limitată a costurilor excedentare ale îndatorării, regula generală anti-abuz), Pillar II, CbCR etc.), măsuri adoptate și în România. Având în vedere ca în prezent există

¹ Mai multe exemple de tipologii uzuale de servicii centralizate sunt prezentate în paragraful 4.17 din Liniile directoare privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, ediția 2022.

deja un set extins de măsuri menite să combată erodarea bazei impozabile, introducerea limitării la 3% nu are sens.

Mai mult, măsura propusă riscă să fie percepută ca discriminatorie și contrară principiului libertății economice. Prin instituirea unui mecanism fiscal care descurajează utilizarea serviciilor intra-grup, contribuabilii sunt, în fapt, împinși către furnizori independenți, chiar și în situațiile în care acest lucru nu corespunde realității economice sau nu este fezabil din punct de vedere operațional.

Page | 4

OCDE – organizație al cărei cadru de aderare România îl urmărește – recunoaște că, în multe situații, anumite servicii sunt furnizate mai eficient și mai adecvat de entități din cadrul aceluiași grup. Această abordare capitalizează pe expertiza tehnică și experiența acumulată la nivel de grup, precum și pe înțelegerea aprofundată a modelului de business și a nevoilor specifice ale subsidiarelor locale.

A impune prin constrângere fiscală orientarea către furnizori externi ar însemna o intervenție artificială în mecanismele economiei de piață, cu impact negativ asupra eficienței și competitivității companiilor active în România.

De asemenea, orice restricție fiscală trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit (evitarea erodării bazei impozabile). Pragul de 3% este aleatoriu, fără fundament juridic sau economic clar, și riscă să fie considerat disproporționat. În jurisprudența CJUE (ex: cauza C-311/08, *Société de Gestion Industrielle*), s-a subliniat că statele membre nu pot restricționa deductibilitatea decât dacă măsura este adecvată și necesară. Prin urmare, regula propusă, bazată pe un prag arbitrar de 3% și fără analiză economică individuală, nu este în concordanță cu principiile fundamentale în domeniu.

4. Diferențe semnificative față de regimurile existente la nivel internațional

Niciun alt stat membru al Uniunii Europene și nici Statele Unite ale Americii nu aplică o regulă atât de restrictivă și generalizată precum cea prevăzută în propunerea de introducere a art. 25¹. Ar fi fost recomandat ca autoritățile să **realizeze un studiu de impact** detaliat asupra acestui subiect complex și să analizeze experiența altor state înainte de a propune procente de nedeductibilitate care să afecteze vertical tranzacțiile.

Mecanismele folosite în alte jurisdicții au obiective similare – prevenirea erodării bazei de impozitare – dar sunt calibrate pe criterii economice și fiscale, ținând în special tranzacțiile abuzive, nu pe baza unor praguri arbitrare aplicate nediferențiat. Astfel, având în vedere chiar jurisdicțiile menționate în Nota explicativă, menționăm următoarele:

- *Statele Unite – BEAT (Base Erosion and Anti-Abuse Tax - BEAT)*

Regimul BEAT, aplicabil în SUA, funcționează ca o taxă minimă suplimentară și nu ca o interdicție a deducerii. Se aplică doar marilor contribuabili – corporații cu venituri medii de cel puțin 500 milioane USD pe trei ani și cu un procent al erodării bazei impozabile („base erosion percentage”) de minimum 3% (2% pentru bănci și intermediari financiari).

Astfel, dacă cheltuielile deductibile în relație cu afiliații străini (servicii remunerate la cost + marjă, redevențe) raportate la total deduceri sunt mai mari de 3% se va calcula o obligație fiscală suplimentară, după cum urmează:

- Se determină profitul impozabil fără deducerea acestor tipuri de cheltuieli;
- Se aplică o rată de impozitare diferită de cota standard (10% cotă BEAT vs. 21% cotă standard) asupra rezultatului de la pasul i;
- Dacă rezultatul determinat la pasul ii este mai mare decât impozitul calculat la cota standard și cu deducerea cheltuielilor în cauză, contribuabilul la plăți diferența ca impozit BEAT.

O altă diferență majoră față de regimul propus prin articolul 25¹ este faptul că, pentru serviciile remunerate la cost+marjă, pentru regimul BEAT se va lua în considerare doar porțiunea din cheltuială reprezentând marjă, respectiv în calculul bazei de impunere BEAT de la pasul i. va fi eliminată strict deducerea marjei de profit și nu a bazei de cost.

Este important de subliniat că piața românească, comparativ cu piețele mature precum cea a Statelor Unite, rămâne emergentă, cu o capacitate de absorbție și oportunități de creștere mai limitate. Companiile locale, aflate adesea la începutul dezvoltării în cadrul grupurilor internaționale, se bazează pe tranzacții intra-grup pentru accesul la servicii specializate – vânzări, marketing, R&D – și pentru utilizarea drepturilor de proprietate intelectuală.

Dimensiunea și maturitatea limitată a pieței fac ca restricțiile fiscale excesive să afecteze disproporționat investițiile și capacitatea companiilor românești de a se integra eficient în lanțurile valorice internaționale. În plus, caracterul imprevizibil al interpretării legislației fiscale amplifică riscul aplicării arbitrare a noilor reguli, subminând predictibilitatea și securitatea juridică necesare mediului de afaceri.

Oferim în cele ce urmează câteva exemple din experiența altor țări:

- *Polonia – fostul articol 15e din Codul Fiscal*

Între 2018 și 2021, Polonia a aplicat o regulă specială de limitare a deductibilității pentru anumite servicii intra-grup (management, consultanță, publicitate, redevențe) și pentru drepturi de proprietate intelectuală. Plafonul era compus dintr-o sumă fixă (3 milioane PLN) la care se adăuga un procent de 5% din EBITDA fiscală. Doar cheltuielile ce depășeau acest plafon deveneau nedeductibile, iar regula nu se aplica pentru tranzacțiile care puteau fi demonstrate ca având legătură directă cu activitatea economică și fiind prestate la preț de piață, aspecte certificate prin Acorduri de Preț în Avans (APA), în aceste cazuri cheltuielile cu aceste servicii intra-grup fiind integral deductibile. Mai mult, partea nedeductibilă putea fi reportată pe o perioadă de 5 ani.

În 2022, regula a fost abrogată ("Polish Deal") tocmai din cauza complexității administrative și a impactului negativ asupra mediului de afaceri. Actualmente, Polonia aplică reguli bazate pe substanță economică, testul beneficiului, regulile de prețuri de transfer și reguli specifice privind plățile către jurisdicții cu un nivel mic de impozitare. În comparație, regula propusă în România este mult mai restrictivă, transformând întreaga sumă în nedeductibilă dacă pragul de 3% este depășit, fără marje de siguranță și fără excepții. De asemenea, dorim să atragem atenția asupra faptului că regula ce a fost aplicabilă în Polonia se raporta la EBITDA fiscală și nicidecum la totalul cheltuielilor de aceeași natură.

- *Ungaria*

Ungaria nu are o regulă specială pentru serviciile și redevențele plătite către afiliați. Controlul acestor tranzacții se face prin regulile de prețuri de transfer, inclusiv testul beneficiului („benefit test”), și prin documentația de prețuri de tranfer. Pentru dobânzi, Ungaria aplică direct prevederile Directivei ATAD, limitând deductibilitatea la 30% din EBITDA fiscală, cu un prag de minimis de aproximativ 3 milioane EUR. Sistemul maghiar vizează tranzacțiile nejustificate economic, nu penalizează automat toate cheltuielile atunci când un prag contabil este depășit.

- *Germania*

Germania aplică o regulă specifică („Lizenzschranke” sau „royalty barrier”), care limitează deductibilitatea redevențelor plătite către entități afiliate dacă acestea sunt supuse unei impozitări preferențiale sub un anumit prag (25% până în 2023, redus la 15% din 2024). Regula se aplică proporțional cu diferența dintre cota efectivă și prag, nu automat asupra întregii sume. În ceea ce privește dobânzile, Germania implementează prevederile ATAD, limitând deductibilitatea la 30% EBITDA. Astfel, abordarea germană este ținută și proporțională, fără efecte generalizate asupra tranzacțiilor justificate economic.

- *Alte state membre UE*

În majoritatea statelor UE, mecanismele anti-abuz pentru tranzacțiile intra-grup se bazează pe:

- limitarea dobânzilor conform ATAD (30% EBITDA sau prag fix);
- regulile de prețuri de transfer și testul beneficiului pentru servicii și redevențe;
- măsuri anti-hibrid pentru a evita dubla deducere sau deducerea fără impunere corespunzătoare;
- măsuri aplicate plăților către jurisdicții cu nivel redus de impozitare.

Nu există în UE reguli care să stabilească un prag fix de tip „pondere din total cheltuieli” peste care întreaga sumă devine nedeductibilă, indiferent de realitatea economică a tranzacției sau de respectarea principiului valorii de piață.

5. Impact negativ asupra mediului de afaceri

În industrii strategice pentru economia României – precum tehnologia informației, cercetarea-dezvoltarea, energie sau bunurile de larg consum – accesul la know-how specializat, la mărci internaționale și la finanțare intragrup reprezintă fundamentul funcționării și al creșterii. Limitarea deductibilității acestor costuri nu ar însemna doar o sarcină fiscală suplimentară, ci ar putea determina companiile să-și reducă activitatea locală, să transfere funcții de business în alte jurisdicții și să își reconsidere planurile de investiții.

Page | 6

Într-un context regional competitiv, în care statele vecine urmăresc atragerea de investiții străine prin regimuri fiscale predictibile și aliniate practicilor europene, aplicarea unui mecanism semnificativ mai restrictiv decât cel din alte state membre UE ar poziționa România ca un mediu de afaceri dificil și imprevizibil. Consecințele s-ar reflecta nu doar în diminuarea investițiilor și a transferului de tehnologie, ci și în pierderea unor locuri de muncă bine plătite și în încetinirea ritmului de modernizare a economiei românești.

România găzduiește deja jucători globali (inclusiv câteva companii românești cu prezență globală sau cu potențial de extindere globală) și centre de excelență care depind de protecția și utilizarea proprietății intelectuale la nivel de grup. Regula ar afecta disproporționat tocmai aceste investiții strategice.

Măsura propusă ar putea de asemenea să genereze și distorsiuni concurențiale întrucât companiile din același sector pot fi tratate diferit doar în funcție de structura lor de grup - companiile independente pot deduce cheltuieli similare integral iar companiile parte dintr-un grup sunt penalizate.

6. Soluții alternative

În locul unei interdicții generale bazate pe un prag arbitrar, considerăm că obiectivul combaterii erodării bazei de impozitare poate fi atins prin **consolidarea controalelor de prețuri de transfer și prin creșterea capacității de analiză tehnică a ANAF**. Elaborarea unui ghid clar pentru serviciile intra-grup, aliniat la standardele OCDE și practicile europene, ar asigura predictibilitate și conformare voluntară. Un astfel de ghid ar trebui să fie aliniat cu actualitatea și realitatea economică din piață și ar trebui să aibă în vedere categorii și tipuri reale de servicii care sunt des întâlnite în practică (e.g. servicii administrative / suport centralizate).

Acest ghid ar asigura o abordare unitară și o înțelegere comună în inspecțiile fiscale. Un model de luat în calcul ar fi modalitatea de acordare a îndrumării efectuată de organele fiscale din alte State (ex. Marea Britanie - HMRC), care elaborează în mod constant ghiduri și materiale de îndrumare pentru diferite spețe identificate în activitatea economică. De asemenea, avem și exemplul legislației UE în materie de TVA, și nu numai, unde se emit Regulamente, Note explicative, Recomandări care să ajute la interpretare și aplicare. Câteva surse la nivel de principii de aplicare pot fi găsite în cele două materiale de mai jos, unde se face referire la testul beneficiului/benefit test, duplicarea activităților, costurile care țin de structura juridică a grupului:

- Liniile directoare OCDE privind prețurile de transfer cu amendamentele/modificările și completările ulterioare, la Capitolul VII Special considerations for intra-group services
- JTPF Report: Guidelines on low value adding intra-group services - EU joint Transfer Pricing Forum.

Dacă totuși se dorește o limitare suplimentară, aceasta ar trebui calibrată pe modelele deja existente, respectiv:

- **Determinarea unui prag rezonabil, în funcție de EBITDA sau cifra de afaceri, similar cu modelul aplicat în trecut de Polonia (care a fost de altfel și citat în Nota explicativă) sau prin raportare**

la cheltuielile totale și nu la doar la cheltuielile "de aceeași natură", cu mențiunea că în Polonia serviciile de management acoperite de un Acord de Preț în Avans (APA) erau integral deductibile; SAU

- **Aplicarea unui diferențial de impozit calculat la o cotă de impozitare mai mică decât cota standard pe modelul BEAT din SUA (care a fost de altfel și citat drept "sursă de inspirație"); SAU**
- **Includere de excepții pentru partea de cost (aplicarea doar la marjă);**

Page | 7

7. Lipsă de claritate și alte aspecte practice

Separat calibrării pe modelele deja existente, măsura ar trebui să aducă multiple clarificări suplimentare:

- Definirea termenilor de management, consultanță și drept de proprietate intelectuală. Forma actuală are un grad ridicat de neclaritate și ar fi dificil de aplicat atât de contribuabili, cât și de organele de control și soluționare a contestațiilor ceea ce contravine principiului certitudinii impunerii și a abordării unitare a organului fiscal;
- Nu este specificat dacă drepturile de proprietate intelectuală se referă exclusiv la redevențe sau dacă orice plată asociată drepturilor de proprietate intelectuală intră sub incidența noii reguli. De exemplu, nu este clar dacă vor fi incluse și licențele software achiziționate pentru revânzare sau pentru utilizare internă. Din punctul nostru de vedere, măsura nu ar trebui aplicată în acest ultim caz, iar acest aspect ar trebui clarificat;
- Există multiple situații de proiecte de consultanță pentru autorități publice – unde expertiza internațională este o cerință obligatorie și subcontractarea către consultanți globali este inevitabilă (de cele mai multe ori afiliați). De asemenea și în cazul proiectelor IT, de digitalizare și orice alte proiecte care presupun revânzarea serviciilor – unde consultanța / serviciile de consultanță tehnică subcontractată reprezintă o cheltuială direct legată de generarea de venituri (de exemplu, implementarea SAF-T nu ar fi fost posibilă fără implicarea unor furnizori cu experiență internațională - de cele mai multe ori afiliați). În acest context propunem ca măsura să nu se aplice în următoarele scenarii:
 - Contribuabililor care primesc servicii de această natură în scopul integrării în activitatea economică proprie / revânzării (subcontractare);
 - Cheltuielilor efectuate pentru cercetare-dezvoltare;
 - Cheltuieli cu asistență de tip suport (e.g., financiar, vânzări, marketing, tehnic, etc.) de tip cost plus marjă, pentru partea de cost din valoarea facturată.
- Nu se clarifică scenariul în care aceste tipuri de cheltuieli sunt capitalizate în valoarea unor active (tangibile sau intangibile) înregistrate la nivelul contribuabililor. Din punctul nostru de vedere, acestea nu ar trebui să intre sub incidența măsurii propuse;
- În legătură cu cheltuielile cu dobânzile, forma propusă nu face referire la interacțiunea dintre art. 40² din Codul Fiscal și art. propus 25¹. Întrucât limitarea deductibilității dobânzilor și costurilor similare este deja reglementată prin art. 40², considerăm oportună excluderea acestora din aplicarea art. 25¹. Alternativ, propunem ca art. 25¹ să fie modificat în sensul aplicării cheltuielilor nete cu dobânzile și nu doar cheltuielilor brute, cum prevede forma actuală. Mai mult, ar trebui clarificat că acele cheltuieli cu dobânzile considerate nedeductibile în baza art. 25¹ nu vor fi incluse în calculul costurilor excedentare ale îndatorării de la art. 40²;
- De asemenea, în ceea ce privește termenul de „afiliați”, considerăm că este esențial ca textul legislativ să facă trimitere la definiția prevăzută de Codul Fiscal și nu la cea reglementată prin Ordinul 1802/2014. Doar astfel se asigură consistență în aplicare și se evită interpretările divergente între legislația fiscală și cea contabilă, cu potențial de generare a unor controverse inutile între contribuabili și administrația fiscală.

Având în vedere cele descrise mai sus, sugerăm modificarea proiectului de lege în conformitate cu observațiile referitoare la art. 25¹ în Codul Fiscal. Considerăm că adoptarea sa în forma actuală ar plasa România pe contrasens cu angajamentele europene și obiectivele strategice de aderare la OCDE. O astfel de măsură generalizată riscă să afecteze profund încrederea în cadrul fiscal național, tratând toate

companiile ca potențiali contribuabili susceptibili de a evita conformarea fiscală doar din cauza incapacității statului de a asigura un control fiscal eficient.

În situația în care, proiectul de lege nu este aliniat cu cele de mai sus, considerăm esențială excluderea din sfera cheltuielilor vizate de art. 25¹ cel puțin a următoarelor categorii:

- 1. Cheltuielilor cu dobânzile din aria de aplicare a art. 25¹** întrucât acestea sunt deja limitate în baza ATAD;
- 2. Cheltuieli care reprezintă costuri directe aferente prestării de servicii și obținerii de venituri.** Spre exemplu, în situațiile în care un contribuabil contactează servicii de consultanță de specialitate pentru a le integra într-un proiect mai amplu prestat clientului final, cheltuiala respectivă nu este una de natură administrativă, ci constituie o componentă directă a serviciului facturat – echivalentă, practic, unei materii prime în procesul de producție. În aceste cazuri, limitarea deductibilității ar însemna, în fapt, impozitarea unei părți din costul direct al serviciului prestat, ceea ce ar distorsiona tratamentul fiscal al veniturilor obținute;
- 3. Costurile capitalizate în valoarea activelor necorporale sau corporale amortizabile.** De exemplu, în situațiile în care redevențele sau alte costuri similare sunt capitalizate în valoarea unui drept de proprietate intelectuală înregistrat în contabilitatea contribuabilului din România și utilizat ulterior pentru prestarea de servicii sau pentru vânzarea de bunuri, acestea nu reprezintă cheltuieli curente, ci investiții amortizabile. Aplicarea unei limitări de deductibilitate asupra unor astfel de costuri ar conduce la o dublă penalizare fiscală și ar fi contrară principiilor de neutralitate și echitate fiscală.

Ne punem la dispoziția dumneavoastră pentru discutarea aplicată și în detaliu a acestor inadvertențe într-o întâlnire tehnică cu o delegație a comunității AmCham România. Pentru confirmare și pentru stabilirea detaliilor organizatorice, vă stăm la dispoziție prin Ana-Maria Ciobanu, Advocacy Director, AmCham Romania, amciobanu@amcham.ro, 0746.26.24.26.

Cu aleasă considerație,

Vlad Boeriu
Președinte
AmCham România